

MILÉNIUM 06
INSPIROVANO SÉRIÍ
STIEGA LARSSONA

DAVID
LAGERCRA NTZ
DÍVKA, KTERÁ
MUSÍ
ZEMŘÍT

HOST

MILÉNIUM 06

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

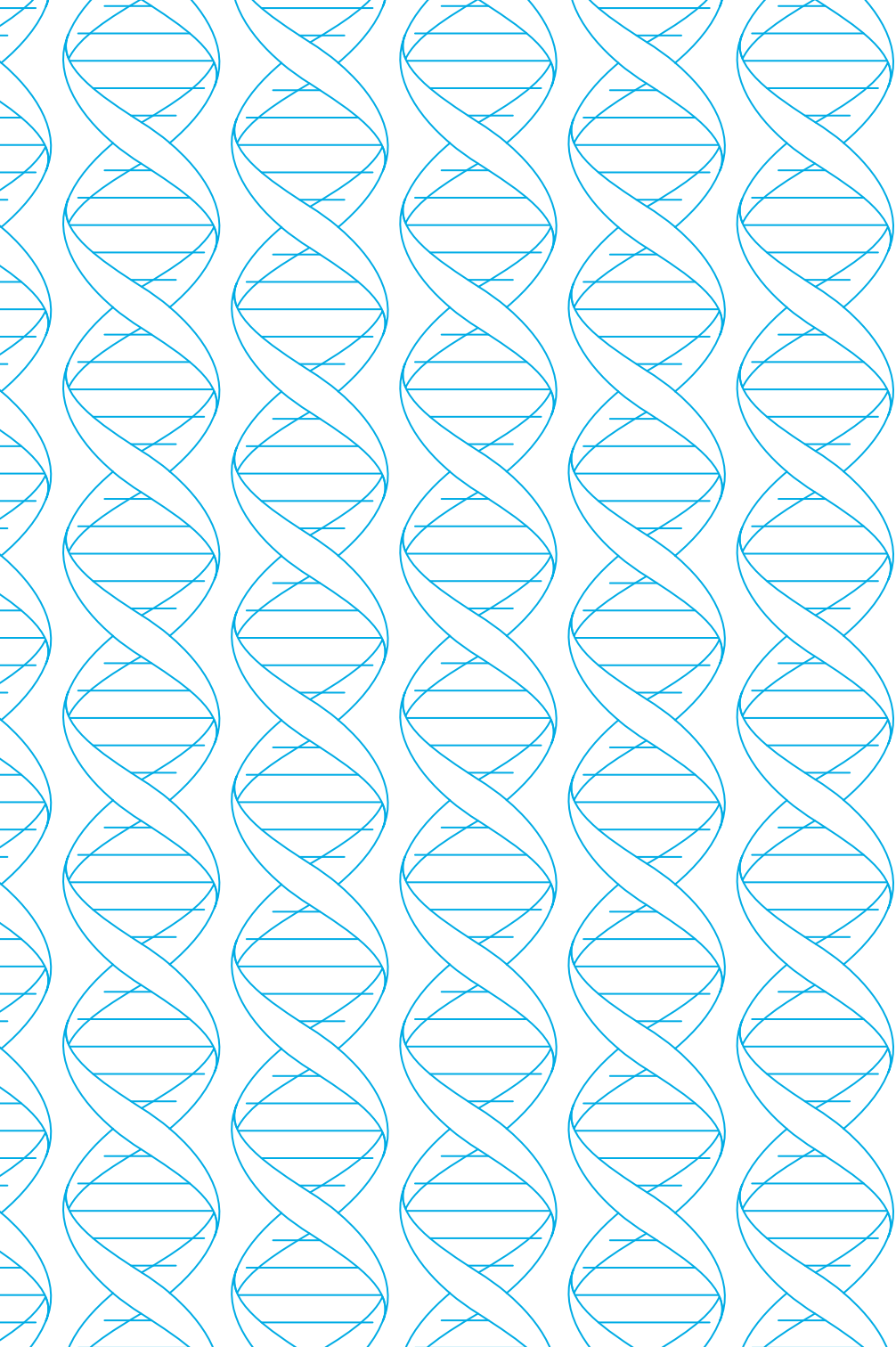
1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

**DAVID
LAGERCRANTZ**
**DÍVKA, KTERÁ
MUSÍ
ZEMŘÍT**

**DAVID
LAGERCRAFT
DÍVKA, KTERÁ
MUSÍ
ZEMŘÍT**

BRNO 2019

Hon som måste dö © David Lagercrantz
& Moggliden AB, first published by Norstedts, Sweden, in 2019
Published by agreement with Norstedts Agency
Cover photo © Paul Stuart
Translation © Karolína Kloučková, 2019
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-850-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-851-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-852-9 (Formát MobiPocket)

PROLOG

To léto se ve čtvrti objevil nový žebrák. Jeho jméno nikdo neznal a ani se o něho nikdo nestaral, ačkoli mladý pár, který kolem něho každé ráno procházel, ho nazýval šíleným trpaslíkem, což bylo přinejmenším z poloviny nespravedlivé. Z lékařského hlediska to trpaslík nebyl. Měřil sto padesát čtyři centimetrů a jeho tělesné proporce byly úplně normální. Skutečně však byl duševně narušený a chvílemi vyskakoval, zastavoval kolemjdoucí a cosi nesouvisle brebentil.

Jinak většinou sedával na kusu kartonu na Mariánském náměstí, hned vedle fontány se sochou boha Thóra, a stávalo se, že v lidech naopak probouzel úctu. Se skloněnou hlavou a rovnými zády působil spíš jako zchudlý šlechtic, což byl jeho poslední sociální kapitál a taky jediný důvod, proč mu lidé ještě házeli mince nebo bankovky. Cítili z něho jakousi zašlou slávu, a nemýlili se. Bývaly doby, kdy se mu ostatní klaněli.

Teď už ale dávno o všechno přišel a černá skvrna na tváři to ještě zhoršovala. Vypadala jako pozdrav od samotné smrti. Jediné, co se na něm vymykalo, byla jeho péřová bunda. Modrá a drahá, značky Marmot. Nevypadal však díky ní o nic normálněji. Nejen proto, že byla špinavá od jídla a všeho možného.

Byla to bunda do mrazu, a ve Stockholmu bylo právě léto. Celé město trpělo horkem, a když mužovi stékaly po tvářích čůrky potu, lidé si jeho bundu zamračeně prohlíželi, jako by pouhý pohled na ni vedro ještě zhoršoval. On si ji ale nikdy nesundal.

Pro svět byl ztracený a nezdálo se, že by mohl pro koholi představovat nebezpečí. Na začátku srpna však jeho oči nabyly o něco bdělejšího výrazu a odpoledne jedenáctého na linkovaný list papíru pečlivě sepsal košatou historku, kterou ještě tentýž večer vylepil na zeď autobusové zastávky na Jižním nádraží.

Šlo o jakési halucinační vylíčení děsivé bouře. Přesto se mladá lékařka Else Sandbergová, která se právě připravovala na atestaci, při čekání na autobus číslo čtyři prokousala úvodními větami a všimla si, že v textu je zmínka o jistém členovi vlády. Potom už se soustředila především na stanovení diagnózy. Tipovala paranoidní schizofrenii.

Když však o deset minut později nastoupila do autobusu, na všechno zapomněla a nezůstalo v ní nic víc než jen nepříjemný pocit. Bylo to něco na způsob Kasandřina komplexu. Nikdo tomu muži nevěřil, protože pravda, kterou vyslovoval, byla natolik skrytá v jeho šílenství, že se téměř nedala zhlédnout. Přesto muselo jeho poselství nějak vyplout na povrch, protože už následujícího rána vyskočil z modrého audi mladík v bílé košili a popsaný papír strhl.

V noci na sobotu patnáctého srpna se žebrák vydal na Severní železniční náměstí, aby si pořídil nelegální alkohol. Potkal se tam s jiným alkoholikem, starým dělníkem Heikkim Järvinenem z Österbottenu.

„Hej, kámo, jsi na tom zle?“ oslovil ho Järvinen.

Odpovědi se nedočkal hned. Po chvíli ho však ten druhý zahrnul lavinou slov, kterou Heikki považoval za pouhé chvástání a lži, a proto sykl jen „kecy“ a ještě zbytečně — jak sám později uznal — dodal, že muž vypadá jako „nějakej Čong“.

„Me Khamba-chen, I hate China,“ zahřimal na něho žebrák.

Pak jako by přišel o rozum. Uhodil Heikkiho rukou bez prstů, a přestože se nezdálo, že by to měl nějak nacvičené, v jeho úderu byla nečekaná síla. Heikki se s krvácejícími rty potácel pryč a nakonec sešel dolů do metra na stanici T-centra-len a příšerně přitom finsky nadával.

Když později žebračka zahlédli znovu v jeho staré čtvrti, byl namol opilý a vypadal nemocně. Z koutku úst mu tekly sliny, držel se za krk a mumlal:

„Very tired. Must find a dharamsala, and a lhawa, very good lhawa. Do you know?“

Na odpověď nečekal, mátožně přešel Kruhovou ulici a hned potom odhodil na zem poloprázdnou láhev alkoholu bez etikety a zmizel mezi stromy a keři v Tantoském parku. Nikdo neví, co přesně se dělo potom, jenom že nad ránem poprchávalo a foukalo od severu. Kolem osmé se vítr utišil, vyjasnilo se a muž klečel opřený o borovici.

Na ulici zrovna chystali závod zvaný Půlnoční běh. Ve čtvrti panovala nálada jako před nějakou slavností. Žebrák byl mrtvý, obklopený čerstvou radostí. Nikoho nezajímalo, že prožil život plný neuvěřitelného utrpení a hrdinských činů, a už vůbec ne to, že miloval jenom jedinou ženu a že i ona zemřela ve zdrcující osamělosti.

Díl 01

NEZNAMÍ

Mnoho mrtvých zůstane beze jména a někteří nedostanou ani hrob.

Jiným postaví bílý kříž mezi tisíci dalších, tak jako na americkém vojenském hřbitově v Normandii.

A některým připadne celý památník, jako třeba hrob Neznámého vojína pod Vítězným obloukem v Paříži nebo v Alexandrovském sadu v Moskvě.

KAPITOLA 01

15. srpna 2020

Jako první se ke stromu odvážíla spisovatelka Ingela Dufvaová. Pochopila, že muž je mrtvý. Bylo to v půl dvanácté dopoledne. Okolo to nechutně zapáchalo a hemžila se tu hejna much a komárů. Když Ingela Dufvaová později tvrdila, že na té postavě bylo cosi fascinujícího, nebyla to tak úplně pravda.

Muž před smrtí zvracel a měl těžký průjem. Spíše než úctu pocítila v té chvíli znechucení a strach z vlastní smrti. Rovněž policisté Sandra Lindevallová a Samir Eman, kteří na místo dorazili o patnáct minut později, měli pocit, že tenhle úkol dostali za trest.

Vyfotografovali tělo a prohledali nejbližší okolí, i když nedošli tak daleko, aby pod srázem na začátku Zinckovy ulice objevili odhozenou láhev se silnou vrstvou čehosi na dně, co vypadalo jako písek. Přestože nevěřili, že by na mužově smrti nesl vinu někdo cizí, důkladně mu prohlédli hlavu a hrudník, ale žádné stopy násilí neobjevili a kromě hustých slin, které mu vytékaly z úst, nenašli ani žádné známky svědčící o jiné podezřelé příčině smrti. Proto poté, co se poradili se svými nadřízenými, místo nálezu ani neuzavřeli policejní páskou.

Zatímco čekali, až si pro tělo přijede sanitka, prohledali kapsy neforemné bundy. Našli spoustu průsvitných papírů od stánků s párky v rohlíku, pár mincí, dvacetikorunovou bankovku, účet z papírnictví na Hornově ulici, ale žádný průkaz ani doklad totožnosti.

I přesto se domnívali, že nebude těžké muže identifikovat. Měl totiž nápadná zvláštní znamení. Ukázalo se ovšem, že je to chybný předpoklad, stejně jako mnoho jiného. Na oddělení soudní patologie v Solně, kde proběhla pitva, udělali rentgenový snímek chrupu. Při jeho porovnání s údaji v databázi nic nenašli a stejně to dopadlo s otisky prstů. Poté co soudní patologka Fredrika Nymanová odeslala řadu vzorků do NFC neboli Národního forenzního centra, rozhodla se — přestože to vůbec nespadlo mezi její pracovní úkoly —, že dohledá několik telefonních čísel, která měl mrtvý muž naškrábaná na poskládaném papírku v kapse kalhot.

Jedno z nich patřilo Mikaelu Blomkvistovi z časopisu *Milénium*. Nejdřív to pustila z hlavy, ale později večer, krátce po otřesné hádce se svou pubertální dcerou, si vzpomněla, že jenom za poslední rok pitvala tři těla, která musela být pohřbena beze jména. Zanádalala. Nad tím i nad životem obecně.

Bylo jí devětačtyřicet, žila sama se dvěma dětmi, trpěla bolestmi zad, nespavostí a pocitem bezvýznamnosti, a tak aniž přesně věděla proč, číslo Mikaela Blomkvista vytočila.

Telefon zabzučel. Na displeji se objevilo neznámé číslo a Mikael si vyzvánění přestal všimnout. Právě vyšel z bytu a vyrazil Hornovou ulicí dolů ke Stavidlu a do Starého Města, ale kam přesně jde, to zatím nevěděl. Na sobě měl šedé plátěné kalhoty a nevyžehlenou džínovou košili. Dlouho se jen tak procházel křížem krážem ulicemi, až se nakonec usadil ve venkovní za-

hrádce jednoho podniku na Österlångské ulici a objednal si sklenici guinnessu.

V sedm hodin večer bylo ještě teplo a ze Skeppsholmenu k němu doléhal smích a potlesk. Vzhlédl k modrému nebi, od vody ucítil jemný vánek a zkoušel si namluvit, že život přece jenom za něco stojí. Moc se mu to ale nedařilo a nezlepšilo se to ani po jednom pivu, ani po dvou, a tak nakonec něco zamumlal, zaplatil a vykročil zpátky k domovu s úmyslem, že bude pokračovat v práci nebo se nechá pohltnout televizním seriálem nebo detektivkou.

Vzápětí si to však zase rozmyslel a z náhlého popudu zamířil na kopeček Mosebacke a do Rybářské ulice. Tam v čísle devět bydlela Lisbeth Salanderová. Nedělal si žádné naděje, že by byla doma. Po pohřbu svého bývalého poručníka Holgera Palmgrena se vydala na cesty po Evropě a na Mikaelovy e-maily a zprávy odpovídala jen sporadicky. Přesto se rozhodl, že u ní zkusí zazvonit. Vyběhl proto po schodech z náměstí nahoru a překvapeně pohlédl na protější dům. Celou fasádu pokrývalo nové, veliké graffiti. Nevěnoval mu ale žádnou další pozornost, i když to byl výjev, v němž by člověk utonul — plný surrealistických detailů, mimo jiné tam stál malý legrační mužíček v kalhotách se skotskou kostkou na zeleném vagonu metra.

Mikael místo toho vytukal u vchodových dveří domovní kód, nastoupil do výtahu a upřel pohled do zrcadla. Horké a slunečné léto se na něm nijak zvlášť nepodepsalo. Byl bledý, měl kruhy pod očima a znovu si vzpomněl na krach na burze, na kterém dřel celý červenec. Bezpochyby to byla důležitá událost — krach způsobený nejen přehnaným optimismem a vidinou rychlého zisku, ale také hackerskými útoky a dezinformačními kampaněmi. Jenomže teď se ve stejném tématu

rýpal každý druhý novinář, a přestože Mikael sám na ledacos přišel — mimo jiné pochopil, která z ruských trollích farem rozšířila ty nejhorší fámy —, měl pocit, že se svět v tuhle chvíli bez jeho zásahů klidně obejde. Možná by si jen potřeboval vzít volno a začít cvičit. A možná se taky víc starat o Eriku, která se právě rozvádí s Gregerem.

Výtah zastavil, Mikael otevřel mříž a vystoupil, nyní ještě pevněji přesvědčený o zbytečnosti své návštěvy. Lisbeth prostě odjela a na něho kašle. V následující chvíli však znervózněl. Dveře jejího bytu byly otevřené dokořán a on si naráz uvědomil, jak velký strach celé léto potlačoval, jak moc se bál, že ji její nepřátelé najdou. S voláním „haló, haló“ se vřítíl dovnitř, kde ho zarazil pach čerstvě vymalovaných stěn a čistících prostředků.

Dál se nedostal. Zaslechl kroky. Na schodech za ním někdo funěl jako zvíře. Otočil se na místě a uviděl dva mohutné muže v modrých montérkách. Nesli cosi obrovského a Mikael byl tak rozčilený, že nedokázal situaci normálně vyhodnotit.

„Co tady děláte?“ vyhrkl.

„Nevidíte?“

Vypadali jako dva stěhováci, kteří se potýkají s modrou pohovkou. Byl to nový luxusní designový kousek a Mikael věděl, že Lisbeth si na takové věci rozhodně nepotrpí. Už už se chystal něco říct, ale náhle zevnitř bytu zaslechl jiný hlas. V prvním okamžiku ho považoval za Lisbetin a rozzářil se. Bylo to však jen jeho toužebné přání. Hlas se tomu Lisbetinu samozřejmě vůbec nepodobal.

„To je mi ale návštěva. Čemu vděčím za tu čest?“

Když se otočil, na prahu stála vysoká snědá žena kolem čtyřicítky a s poněkud ironickým úsměvem si ho prohlížela.

Měla na sobě džíny a elegantní šedou halenku, vlasy spletené do dvou copů a šikmé zářící oči. Mikael si teď připadal ještě zmatenější. Nezná ji odněkud?

„Ne, ne,“ zamumlal. „Já jen...“

„Vy jen...“

„Asi jsem si spletl patro.“

„Nebo jste nevěděl, že ta mladá dáma byt prodala?“

Mikael to nevěděl a vůbec se mu ta situace nelíbila, zvlášť když se žena nepřestávala usmívat. Ulevilo se mu, až když se obrátila ke stěhovákům, aby si ohlíдела, že s pohovkou nenarazí do zárubní. Potom zase zmizela v bytě. Chtěl odtud utéct a rozředit tu novinku dalším guinnessem. Ale zůstal stát na místě, jako by se nemohl odtrhnout, a zašilhal po jmenovce na dveřích. Nebylo tam napsáno *V. Kulla* jako ještě nedávno, ale *Linderová*. Kdo je sakra Linderová? Zadal jméno do mobilu a na displeji se objevila žena z bytu.

Byla to Kadi Linderová, psycholožka a jednatelka společnosti. Myslel na ni — na to málo, co o ní věděl —, ale hlavně na Lisbeth, a sotva se stačil napřímít a nasadit zamyšlený výraz, Kadi Linderová se znovu objevila ve dveřích. Už se netvářila jenom ironicky, ale teď navíc ještě udiveně. Těkala očima kolem sebe. Slaboučce voněla nějakým parfémem, byla štíhlá, měla hubená zápěstí a vystouplé klíční kosti.

„Teď už mi to ale musíte vysvětlit. Vážně jste si spletl patro?“

„To je dobrá otázka,“ odpověděl Mikael a vzápětí mu bylo jasné, jak špatná odpověď to je.

Žena se usmívala a on se odtud chtěl dostat pryč, třeba i tím nejlacinějším způsobem. Za žádnou cenu jí nesmí prozradit, že tady pod smyšleným jménem bydlela Lisbeth, ať už to Kadi Linderová ví, nebo ne.

„Tak teď jsem ještě zvědavější,“ prohlásila.

Zasmál se — jako by to celé byla jen směšná soukromá záležitost.

„Takže jste si mě nepřišel prověřit?“ pokračovala. „Tenhle byt vůbec nebyl levnej.“

„Jestli jste neuřizla koňskou hlavu a nepoložila ji někomu do postele, tak vás teď nechám v klidu pokračovat ve stěhování.“

„Všechny detaily už si nevybavuju, ale řekla bych, že tohle se nestalo.“

„Výborně. V tom případě vám přeju hodně štěstí,“ odpověděl Mikael s předstíranou lehkostí a chystal se odejít spolu se stěhováky, kteří zrovna vycházeli z bytu.

Ale Kadi Linderová, která si nervózně pohrávala s lemlem halenky a s copy, si zjevně chtěla ještě povídat a Mikael si uvědomil, že to, co u ní považoval za nepříjemnou sebejistotu, je ve skutečnosti jen fasáda, za kterou se skrývá něco úplně jiného.

„Vy ji znáte?“ zeptala se.

„Koho?“

„Tu, co tady bydlela.“

Odpověděl otázkou: „A vy?“

„Ne, neznám ani její jméno. Ale i tak se mi líbí.“

„Jak to myslíte?“

„Ta aukce byla úplně šílená, přihazovalo tolik lidí, že jsem neměla šanci a vzdala to. Ale nakonec jsem ten byt získala, protože ta ‚mladá dáma‘ — jak ji advokát nazýval — si prý přála, abych ho dostala zrovna já.“

„To je vtipné.“

„Že jo?“

„Možná jste udělala něco, co se té mladé dámě líbilo...“

„V médiích bývá vidět hlavně to, jak se hádám s těma pitomcema z představenstva.“

„Třeba se jí líbí zrovna tohle.“

„To asi ne. Nedáte si pivo? Třeba byste mi pak mohl taky něco říct. Moc se mi líbila...“ znovu zaváhala, „...vaše reportáž o dvojčatech. Bylo to vážně strhující.“

„Díky,“ odpověděl. „To je od vás milé, ale už vážně musím jít.“

Přikývla a Mikael ze sebe vypravil „nashle“. Jinak si vůbec nedokázal vybavit, jak se odtamtud dostal, až do chvíle, kdy vyšel do letního večera na ulici. Rozhodně si nevšiml dvou nových bezpečnostních kamer nad vchodem do domu ani balonu letícího v té chvíli po obloze přímo nad jeho hlavou. Přešel náměstíčko Mosebacke, pokračoval Urväderovou ulicí dolů a teprve v Götské zpomalil. Jako by se nemohl nadechnout. A přitom se nestalo nic jiného, než že se Lisbeth přestěhovala. Vlastně by z toho měl mít radost, protože takhle byla ve větším bezpečí. Místo radosti ale měl pocit, jako by dostal facku. Bylo to samozřejmě úplně hloupé.

To je celá Lisbeth Salanderová, taková jako vždycky. Přesto se ho to dotklo. Aspoň mu mohla něco naznačit. Vzal do ruky mobil, chtěl jí napsat zprávu, aby se zeptal... Ale ne, ať je to, jak chce. Sešel na Hornovu ulici a viděl, že na trasu Půlnočního běhu už vyrazili nejmladší závodníci. Udiveně pozoroval všechny fandící a pokřikující rodiče u okraje chodníku, jejich radost jako by pro něho byla naprosto nepochopitelná. Měl co dělat, aby se mu mezi dvěma běžci podařilo přejít na druhou stranu silnice. Pokračoval Bellmanovou ulicí a myšlenky mu pořád zmateně vířily v hlavě. Vybavil si poslední setkání s Lisbeth.

Bylo to v restauraci Kvarnen, večer před Holgerovým pohřbem. Oba tehdy těžko hledali slova, což ovšem nebylo nijak překvapivé, a z celé schůzky vlastně zbyla jen Lisbethina odpověď na jeho otázku:

„Co teď budeš dělat?“

„Už nechci být kořist, chci se stát šelmou.“

Ne kořist, ale šelma.

Chtěl, aby mu to Lisbeth vysvětlila. To se ale nestalo. Pamtovával si jenom, jak potom zmizela přes Občanské náměstí, na sobě měla na míru ušitý kalhotový kostým, ve kterém vypadala jako naštvaný kluk, jehož donutili slušně se obléct na nějakou slavnost. Nebylo to nijak dávno. Na začátku července. Ale Mikaelovi se to zdálo nesmírně vzdálené. Šel domů a přemýšlel o všem možném. Když se konečně vrátil do bytu a usadil se na pohovku s plzní v ruce, telefon zazvonil znovu.

Byla to soudní patologka Fredrika Nymanová.

KAPITOLA 02

15. srpna

Lisbeth Salanderová seděla v hotelovém pokoji na Manéžním náměstí v Moskvě s otevřeným notebookem před sebou. Sledovala, jak Mikael vychází z domu na Rybářské ulici. Nenesl se sebevědomě jako obvykle, naopak vypadal zmateně a ona v nitru pocítila cosi palčivého, čemu úplně nerozuměla, ale rozhodně ten pocit nehodlala nijak blíž zkoumat. Jenom zvedla oči od počítače a zahleděla se ven na skleněnou kupoli, na níž se zrcadlilo množství různých světél.

Město, které jí ještě před chvílí bylo lhostejné, ji začalo přitahovat; uvažovala o tom, že se na všechno vykašle, vyrazí ven a zpije se do němoty. Byly to ale samozřejmě hlouposti. Musí si zachovat sebekázeň. U počítače teď v podstatě bydlela, někdy dokonce ani nešla spát. Přesto kupodivu vypadala tak upraveně, jako už dlouho ne. Vlasy měla čerstvě ostříhané nakrátko, piercingy zmizely a na sobě měla bílou košili a černý oblek, tentýž jako na pohřbu. Ne snad z piety vůči Holgerovi, ale protože si na něj zvykla a taky chtěla víc splynout s davem.

Rozhodla se, že udeří první, že nebude čekat v koutě jako nějaká kořist — proto taky přijela do Moskvy a proto nechala do Rybářské ulice ve Stockholmu nainstalovat kamery. Cena ale

byla vyšší, než si představovala. Nejen proto, že její minulost vyhržela a nenechala ji v noci spát. Také její nepřítel se skrýval v mlhách a za beznadějnými šiframi a Lisbeth celé hodiny vy-
sedávala u notebooku a zametala po sobě stopy. Žila jako zaja-
tec na útěku a nic z toho, co hledala, k ní nepřicházelo snadno.
Teprve teď, po měsíci usilovné práce, se konečně blížila k cíli.
Ani tím si však nebyla jistá a občas ji napadalo, že nepřítel je
možná přece jenom o krok před ní.

Dnes, když kontrolovala terén a připravovala svoji operaci,
měla pocit, jako by ji někdo sledoval, a občas v noci neklidně
naslouchala zvukům ozývajícím se z hotelové chodby, zvláště
jednomu muži — byla si jistá, že je to muž — s vrozenou di-
symetrií. Dělal nepravidelné kroky a před jejími dveřmi často
zpomalil, jako by chtěl poslouchat.

Přetočila video nazpátek. Mikael Blomkvist znovu s výra-
zem smutného psa vyšel z domu na Rybářské ulici. Lisbeth
na něho myslela, napila se ze skleničky whisky a pak se po-
dívala z okna. Nad Státní dumou táhly směrem k Rudému
náměstí a Kremlu temné mraky, vypadalo to na déšť. Vlastně
to vypadalo na pořádnou bouřku, ale to asi bylo jedno. Lis-
beth vstala a zvažovala, že se osprchuje nebo si napustí vanu.
Nakonec se spokojila jen s čistou košilí. Zvolila černou, na
dnešek se hodila. Z kapsy kufru vytáhla svou cheetah, pistoli
značky Beretta, kterou si nelegálně koupila hned druhý den
v Moskvě, zasunula ji do pouzdra pod sakem a rozhledla se
po pokoji.

Nelíbil se jí, vlastně se jí nelíbil celý hotel. Byl příliš luxusní,
příliš nazdobený a v saloncích v přízemí se pohybovali tako-
ví muži, jako byl její otec — hajzlové, kteří se tak samozřejmě
majetnický chovají ke svým milenkám i podřízeným. Jejich
oči sledovaly i ji a jejich slova se mohla dostat dál, k tajným

službám nebo ke gangsterům. Lisbeth často seděla s pěstmi zatátými jako před bojem.

Zašla do koupelny a opláchla si obličej studenou vodou. Moc to nepomohlo. V čele jí tepalo nevyspáním a bolestí. Má už vyrazit? To je asi jedno, ne? Chvilí naslouchala u dveří na chodbu, a když nic nezaslechla, vyšla ven. Bydlela ve dvacátém patře. Výtah byl nedaleko a u něho stál asi pětadvacetiletý muž, upravený, nakrátko ostříhaný, v džínách a kožené bundě a v černé košili jako ona. Už ho předtím viděla. Na jeho očích bylo něco zvláštního — zářily několika barvami. Ale Lisbeth se o ně nestarala.

Se sklopenýma očima sjela společně s ním dolů, vystoupila z výtahu, prošla hotelovou halou, vyšla na náměstí a zahleděla se na velkou skleněnou kupoli s mapou světa zářící do tmy. Pod ní se nacházejí čtyři podlaží nákupního centra. A na špici kupole bojuje svatý Jiří s drakem. Patrona Moskvy viděla ve městě na každém rohu. Pozvedal meč a ona občas položila ruku na jeho ostří, jako by chtěla ochránit svého vlastního draka. Tu a tam se dotkla starého průstřelu na rameni nebo jizvy po ráně nožem na boku. Jako by si chtěla připomenout, jak moc to bolelo.

Myslela na plameny, různé katastrofy i na svoji matku a neustále si dávala pozor, aby ji nezachytily bezpečnostní kamery. Proto se pohybovala trhavě a napjatě, chvátala na Tverskou ulici, širokou třídu s parky a zahradami, a zastavila se až před restaurací Versailles, což byl jeden z nejluxusnějších podniků ve městě.

Budova se sloupořadími, zlacenými ornamenty a spoustou křišťálu připomínala barokní palác, dokonalý nablýskaný pastiž ze sedmnáctého století, a Lisbeth by ze všeho nejradši utekla někam daleko. Jenomže právě tady se dnes konal

večírek pro ty nejbohatší z celé Moskvy, už z dálky bylo vidět vrcholící přípravy. Zatím dorazil jen houf mladých krasavic, nepochybně drahých prostitutek. Personál však usilovně pracoval na posledních detailech. Když Lisbeth přišla blíž, uviděla hostitele.

Jmenoval se Vladimir Kuzněcov, stál u vchodu v bílém smokingu a lakýrkách, a přestože nebyl nijak starý — bylo mu sotva padesát —, s bílými vlasy, plnovousem a velkým břichem kontrastujícím s hubenýma nohama vypadal jako děda Mráz. Oficiálně to byl příběh o napraveném zlodějíčkovi, který změnil život a stal se úspěšným kuchařem, specialistou na medvědí steaky a houbové omáčky. Potají však vedl několik trollích farem, které produkovaly lživé zprávy, často s antisemitským podtextem. Kuzněcov nejenže vyvolával zmatek a ovlivňoval politiku, ale měl na rukou dokonce i krev.

Vytvářel předpoklady pro genocidu a z nenávisti si udělal byznys. Sotva ho Lisbeth u vchodu zahlédla, hned se přesvědčila, jestli je beretta na svém místě, a opatrně se rozhlížela. Kuzněcov si nervózně uhlazoval vousy — dnešní večer pro něj byl mimořádně důležitý. Uvnitř už hrálo smyčcové kvarteto, které, jak Lisbeth věděla, později během večera vystřídá jazzband Ruský swing.

Pod přístřeškem z černých žaluzií vedl ke vchodu červený koberec lemovaný ozdobným provazem a bodyguardy. Stáli tam těsně jeden vedle druhého v šedých oblecích, ozbrojení a se sluchátky v uších. Kuzněcov se podíval na hodinky. Žádný z hostů se zatím neobjevil, možná spolu hráli jakousi hru — nikdo nechtěl přijít jako první.

Zato na ulici se už tísnilo spoustu lidí — zvědavci a čumilové. Očividně se rozneslo, že se tu dnes večer sejde smetánka, což je dobře, pomyslela si Lisbeth. Aspoň snáz splyne s davem.

Jenže potom se spustil déšť, nejdřív jenom mrholilo, ale nakonec se rozpršelo pořádně. V dálce se zablesklo. Ozvalo se hřmění a lidí ubylo. Zůstalo jenom několik statečných pod deštníky. Teprve pak dorazily první limuzíny s hosty a Kuzněcov je vítal, klaněl se a jedna z žen stojících poblíž si návštěvníky odškrtávala v malých černých deskách. Restaurace se pomalu plnila muži středního věku a dalšími mladými ženami.

Lisbeth naslouchala hluku a šumu ze sálu, který se mísil s hudbou smyčcového kvarteta, a tu a tam zahlédla někoho z těch, na něž narazila při svém pátrání; všimla si, jak se v závislosti na významu a postavení jednotlivých osob mění Kuzněcovův výraz i řeč těla. Každého z hostů obdařil takovým úsměvem a takovou úklonou, jakou v jeho očích zasluhoval, a ty nejdůležitější oblažil dokonce i vtípkem, kterému se ovšem smál především on sám.

Smál se chrochtavě jako dvorní šašek, Lisbeth od něho nemohla odtrhnout oči, sledovala to divadlo a možná se jím nechala až příliš pohltit. Všiml si jí jeden z bodyguardů a lehce kývl na kolegu — to nebylo dobré, to vůbec nebylo dobré. Předstírala, že odchází, ale schovala se ve vchodě o kus dál a uvědomila si, jak moc se jí třesou ruce a že to není způsobeno deštěm ani chladem.

Byla napjatá k prasknutí. Vytáhla mobil, aby se ujistila, že je všechno připraveno. Útok musí být dokonale načasovaný. Jinak je ztracená. Všechno prošla jednou, podruhé, potřetí. Ale čas ubíhal a ona pomalu přestávala věřit. Déšť neustával a vůbec nic se nedělo, začínalo to vypadat na další promarněnou příležitost.

Všichni pozvaní byli na místě. Dokonce i Kuzněcov zašel do restaurace a v té chvíli Lisbeth opatrně vykročila ze svého úkrytu a nahlédla dovnitř. Večírek byl v plném proudu.

Muži už do sebe začali házet panáky a sápat se po dívkách. Lisbeth se rozhodla pro návrat do hotelu.

Právě v té chvíli však dorazila další limuzína a jedna z žen stojících u dveří vběhla dovnitř, aby přivedla Kuzněcova, ten se z restaurace vykolébal se zpoceným čelem a skleničkou šampaňského v ruce. Lisbeth se navzdory všemu rozhodla zůstat. Očividně přijel nějaký důležitý host. Bylo to patrné z chování bodyguardů, z nervozity ve vzduchu i z Kuzněcovova přihlouplého výrazu. Vrátila se do svého úkrytu. Z limuzíny však nikdo nevystoupil.

Řidič nevyšel do deště, aby otevřel dveře. Auto jenom stálo na místě. Kuzněcov si upravil vlasy a motýlka, otřel si čelo, zatáhl břicho, dopil skleničku a v té chvíli se Lisbeth přestala třást. V Kuzněcovově pohledu zahlédla cosi, co moc dobře znala, a bez zaváhání spustila svůj hackerský útok.

Potom zastrčila mobil zpátky do kapsy a nechala kódy programu pracovat samostatně, zatímco se s fotografickou přesností rozhlížela a zaznamenávala každý detail kolem sebe, řeč těla bodyguardů, jejich ruce blízko zbraní, mezery mezi jejich rameny podél červeného koberce i nerovnosti a kaluže na chodníku před sebou.

Stála tam nehybně, téměř ochromeně, a všechno pozorovala, dokud řidič konečně nevystoupil, neroztáhl deštník a neotevřel zadní dveře. V tu chvíli Lisbeth udělala několik kočičích skoků vpřed a rukou svírala pistoli pod sakem.

KAPITOLA 03

15. srpna

Mikael svůj mobil nesnášel, už dávno si měl opatřit utajené telefonní číslo. Přesto se po přístroji natáhl. Jako novinář nechtěl úplně přibouchnout dveře před veřejností. Ale všechny ty nekonečné rozhovory už ho vážně mučily a on cítil, že se za poslední rok něco změnilo.

Tón volajících byl syrovější. Lidé nadávali a křičeli, případně přicházeli s těmi nejšílenějšími tipy. Hovory z neznámých telefonních čísel Mikael v podstatě přestal brát. Nechal telefon bzučet a vyzvánět, a když hovor někdy přece jenom přijal, často se u toho nevědomky šklebil.

„Tady Mikael,“ řekl a vzal si z ledničky pivo.

„Promiňte,“ ozval se ženský hlas. „Mám zavolat později?“

„Ne, vůbec ne,“ odpověděl trochu mírněji. „O co jde?“

„Jmenuju se Fredrika Nymanová a pracuju jako soudní patologka v Solně.“

Zděsil se.

„Co se stalo?“

„Nic se nestalo — nebo nic víc, než co se děje pořád, a s vámi to určitě nijak nesouvisí. Ale přivezli nám sem tělo...“

„Je to žena?“

„Ne, ne, je to muž, jednoznačně. Nebo teda, to zní asi divně, že? Ale je to muž, kolem šedesáti let, možná o něco mladší. Ale musel si projít něčím příšerným. Něco takového jsem ještě nikdy neviděla.“

„Řeknete mi, prosím, o co se jedná?“

„Omlouvám se, nechtěla jsem vás vyděsit. Nedovedu si představit, že byste se znali. Byl to bezdomovec, a dokonce i mezi bezdomovci patřil k té nejnižší sortě.“

„A jak to souvisí se mnou?“

„Měl v kapse lístek s vaším telefonním číslem.“

„To má kdekdo,“ odpověděl Mikael otráveně. Vzápětí se za ta slova zastyděl. Bylo to netaktní.

„Chápu,“ pokračovala Fredrika Nymanová. „Určitě vás takhle otravuje spousta lidí. Ale ten případ mě zaujal. Osobně.“

„Jak to myslíte?“

„Řekla bych, že i ti nejubožejší z nás si po smrti zaslouží úctu.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Mikael s přehnaným důrazem, jako by chtěl odčinit svou předchozí necitlivost.

„No právě,“ pokračovala patoložka. „A Švédsko bylo v tomto ohledu vždycky civilizovanou zemí. Ale v posledních letech se k nám dostává čím dál víc těl, která se nepodaří identifikovat, a mně je to vážně moc líto. Všichni máme ve smrti právo na identitu. Máme právo na jméno a na svůj příběh.“

„Máte pravdu,“ odpověděl se stejným důrazem, ale mezitím se přestal soustředit a bezděčně přešel ke svému psacímu stolu, kde měl počítač.

„V některých případech je to opravdu těžké,“ pokračovala, „ale mnohdy není dost času nebo peněz anebo — což je ještě horší — není ani dobrá vůle. A v případě tohoto zemřelého se proto obávám nejhoršího.“

„Jak to myslíte?“

„Protože jsme zatím v žádné databázi neobjevili jedinou shodu a protože ten muž vypadá tak bezvýznamně. Člověk z naprostého dna, takový, od jakého raději odvrátíme oči a vyženeme ho z hlavy.“

„To je smutné,“ řekl Mikael.

Prohledával složky, které během let vytvořil pro Lisbeth.

„Ale možná se mýlím,“ pokračovala Fredrika Nymanová. „Některé vzorky jsem teprve odeslala, třeba se už brzo dozvíme, kdo ten muž je. Ale teď jsem doma, tak mě napadlo, že mám třeba šanci ten proces urychlit. Vy bydlíte na Bellmanově, vidíte? To není daleko od místa, kde ho našli, třeba jste se opravdu někdy setkali. Nebo vám třeba dokonce volal?“

„Kde ho našli?“

„U stromu v Tantoském parku. Kdybyste ho viděl, určitě byste si ho zapamatoval. Obličej má tmavohnědý, špinavý a s hlubokými jizvami. Řídké vousy. Nejspíš byl vystavený prudkému slunci i silným mrazům. Na těle má omrzliny a chybí mu několik prstů na rukou i na nohou. A podle svalů soudím, že má za sebou extrémní fyzickou námahu. Jeho původ odhaduju na jihovýchodní Asii. Kdysi mohl být i pohledný. Má čisté rysy, i když je v obličejí tak znetvořený. Kůži má kvůli poškození jater zažloutlou, tkáň na tvářích z velké části odumřelou, plnou černých skvrn. Určit věk se dá zatím těžko, to jistě víte, ale odhaduju, že mu bylo kolem šedesáti. Dlouho žil na hranici dehydratace. A byl malý, měřil jen něco málo přes sto padesát centimetrů.“

„Nevím, ten popis mi zatím nic neříká,“ odpověděl Mikael.

Pátral po nějaké zprávě od Lisbeth. Nic nenašel. Vypadalo to, že už se mu ani potají nevkrádá do počítače. Byl z toho

čím dál nervóznější. Nemohl se zbavit pocitu, že Lisbeth je v nebezpečí.

„Ještě jsem vám neřekla všechno,“ nedala se odradit Fredrika Nymanová. „Nezmínila jsem se o tom nejnapadnějším. Měl tlustou pérovou bundu.“

„A co je na ní zvláštního?“

„Je tak veliká a teplá, že se v tomhle horku nedá přehlédnout.“

„Aha, tak tu bych si asi vybavil.“

Zaklapl počítač a zahleděl se přes Rytířský průliv. Už zase myslel na to, že Lisbeth vlastně udělala dobře, když se rozhodla přestěhovat.

„Ale nevzpomínáte si.“

„Ne...“ odpověděl Mikael váhavě. „Nemáte nějakou fotku?“

„To bych nepovažovala za etické.“

„A jak vlastně zemřel?“

Ještě pořád byl trochu roztržitý.

„Na první pohled to vypadá na otravu, kterou si způsobil sám, nejspíš alkoholem. Byl hodně cítit. To ale nevylučuje, že pozřel ještě něco jiného. Výsledky z laboratoře dostanu během několika dnů. Nechala jsem udělat test, který zjišťuje přítomnost více než osmi set látek. Jenomže u mrtvého se selhávají cími orgány a zvětšeným srdcem...“

Mikael se posadil, napil se piva a zřejmě byl příliš dlouho zticha.

„Jste tam ještě?“ ozvala se patoložka.

„Ano, jsem tady. Jenom jsem se zamyslel...“

„Nad čím?“

Myslel na Lisbeth.

„Že je možná dobře, že u sebe měl moje telefonní číslo.“

„Jak to myslíte?“

„Zřejmě měl něco na srdci a to by mohlo být motivující pro policii, aby se snažila. Občas, když mám zrovna lepší chvíli, dokážu poldy trochu vybudit.“

Zasmála se.

„To vám věřím.“

„Ale někdy je jen naštvu.“

A někdy pěkně štvu i sám sebe, pomyslel si.

„Tak to musíme doufat v to první.“

„To jo.“

Mikael chtěl rozhovor ukončit. Chtěl se vrátit ke svým myšlenkám. Fredrika Nymanová si však zjevně chtěla povídat dál a on neměl to srdce zavěsit.

„Říkala jsem, že to byl ten typ člověka, na jakého každý raději rychle zapomene?“

„Ano, to jste říkala.“

„Ale není to tak úplně pravda, aspoň pro mě ne. Mám pocit, jako by...“

„Jako by co?“

„Jako by jeho tělo mělo co vyprávět.“

„Jak to myslíte?“

„Vypadá, jako by prošel ohněm i mrazem. Jak jsem říkala, nic podobného jsem nikdy neviděla.“

„Drsnej chlapík.“

„Jo, možná. Oblečení měl rozedrané a byl příšerně špinavý. Děsně páchl. Ale jako by i přesto vzbuzoval jakousi úctu. A právě to se celou dobu snažím vyjádřit. Jako by v sobě měl cosi, co i při všem tom ponížení budilo respekt. Bojoval, rval se.“

„Tak to byl starý voják?“

„Žádné stopy po průstřelech nebo něčem podobném jsem neobjevila.“

„Nebo člověk z nějakého primitivního kmene?“

„To těžko. Měl spravované zuby a zjevně uměl psát. A na levé ruce měl vytetované buddhistické kolo.“

„Aha, rozumím.“

„Vážně?“

„Rozumím tomu, že se vás to nějak dotýká. Zkontroluju si hlasovou schránku, jestli mi nenechal vzkaz.“

„Díky,“ odpověděla a nejspíš si ještě chvíli povídali, Mikael to nevěděl jistě, nesoustředil se.

Krátce nato se rozloučili a on zůstal zamyšleně sedět na pohovce. Z Hornovy ulice k němu doléhalo pokřikování a potlesk z probíhajícího závodu. Rukou si pročísl vlasy. Už nejmíň tři měsíce se nebyl nechat ostříhat. Měl by vzít život zase pevně do rukou. Dokonce by měl žít a bavit se jako všichni ostatní, ne jenom pracovat a ždímat ze sebe všechno až do naprostého vyčerpání. Měl by brát telefon a nestarat se o nic jiného než o svoje zatracené reportáže.

Přešel do koupelny, ale moc ho to nepotěšilo. Oblečení na háčcích, umyvadlo špinavé od zubní pasty a pěny na holení, ve vaně vlasy. Péřová bunda, říkal si, uprostřed léta? To je přece divné, nebo ne? Ale těžko se dokázal soustředit. Dotíralo na něj příliš mnoho myšlenek. Otřel umyvadlo i zrcadlo, poskládal oblečení a pak vzal mobil a zkontroloval hlasovou schránku.

Třicet sedm nevyzvednutých vzkazů. Nikdo by neměl mít třicet sedm nevyslechnutých vzkazů. S nevolí si jeden po druhém přehrál. Co se to s těma lidma sakra děje? Někteří mu chtěli dát tip, byli milí a ochotní. Ale většina jen nadávala. Lžete o přistěhovalcích, křičeli. Mlžíte o muslimech. Kryjete Židy a boháče. Mikael si připadal, jako by se topil ve spláscích, a nejradši by zavěsil. Ale poslouchal statečně dál, a tak se nakonec dostal k něčemu, co nepatřilo ani k prvnímu, ani ke druhému druhu zpráv. Byla to jenom chvíle zmatku.

„Hello, hello,“ ozval se hlas lámanou angličtinou. Pak zazněl těžký výdech a po chvíli ticha slova: „Come in, over.“

Znělo to jako hlas z přenosného rádia. Následovalo ještě několik nesrozumitelných slov, možná už to ani nebylo anglicky, ale působilo to nesmírně zoufale a osaměle. Mohl to být ten žebrák? Snad. Ale taky to mohl být kdokoli jiný. Neexistoval způsob, jak to zjistit. Mikael zavěsil a přešel do kuchyně. Uvažoval, že zavolá Malin Frodeové nebo někomu jinému, kdo mu dokáže spravit náladu. Ale vykašlal se na to a místo toho poslal zašifrovanou zprávu Lisbeth. Copak na tom záleží, jestli už s ním nechce být v kontaktu?

On s ní zůstával spojený.

Na Tverskou ulici se snášel déšť a Kamila — nebo Kira, jak si teď nechala říkat — seděla ve své limuzíně s řidičem a bodyguardy a dívala se dolů na svoje dlouhé nohy. Měla na sobě černé šaty od Diora, červené lodičky na vysokých podpatcích od Gucciho a ve výstřihu jí zářil náhrdelník s modrým diamantem Oppenheimer.

Byla nádherná a nikdo to nevěděl lépe než ona sama. Často vyčkávala na zadním sedadle tak jako teď. Podobné situace si užívala: jak sebou muži pokaždé trhnou, když vpluje do dveří, a jak na ni mnozí nedokážou necivět, a někteří dokonce ani nezavřou pusy. Měla zkušenost, že jen málokterý najde odvahu, aby jí řekl nějakou lichotku a pohlédl jí zpřímá do očí. Kira vždycky toužila zářit jasněji než kdokoli jiný. Teď zavřela oči a naslouchala kapkám bubnujícím do kapoty. Potom vyhlédla zatemněnými okny ven. Moc toho vidět nebylo, jen několik mužů a žen choulících se pod deštníky. Jako by se o to, kdo z limuzíny vystoupí, ani moc nezajímali. Rozčarovane upřela oči k restauraci. Hosté se tísnilí uvnitř, připíjeli si a bavili se.

Na malém pódiu hrálo několik hudebníků na housle a violoncello a tamhle, panebože, tamhle se sem se svýma prasečíma očkama a tlustým pupkem valí Kuzněcov. Šašek, nejradši by vystoupila a vrazila mu facku.

Ale musí zachovat klid i svůj majestátní lesk a naprosto ničím nedat najevo, že poslední dobou prožívá hotové peklo — to, že její sestru ještě nenašli, ji dohání k nepřičetnosti. Čekala, že to půjde snadno, když zjistili její adresu a vědí, jak vypadá. Ale Lisbeth zkrátka zmizela a nedokázali ji vystopovat ani Kamilini známí z GRU, a dokonce ani Galinov. Věděli, že proti Kuzněcovovým trollím farmám i jiným cílům probíhají hackerské útoky na vysoké úrovni. Nedalo se ale nijak zjistit, které z nich provádí Lisbeth a které někdo jiný. Jedno však bylo jisté: už to musí přestat. Aby měla konečně klid.

V dálce zahřmělo. Kolem projel policejní vůz. Kira vytáhla zrcátko a usmála se na sebe, jako by potřebovala nabrat sílu. Potom zvedla oči a zahlédla, jak si Kuzněcov upravuje motýlka a límec košile. Ten trouba je nervózní, aspoň něco. Chtěla, aby se potil a třásl, a hlavně aby nevytahoval ty svoje příšerné vtípky.

„Teď,“ řekla a přihlížela, jak řidič Sergej vystoupil a otevřel zadní dveře.

Bodyguardi vystoupili. Ona si dávala načas, aby měla jistotu, že Sergej stačí rozevřít deštník. Natáhla jednu nohu, položila ji na chodník a jako obvykle očekávala, že zaslechne obdivné vzdechy, hlasité „ááách“. Neozvalo se však nic — nic než déšť a smyčce a hluk zevnitř sálu, ale Kira se rozhodla, že zachová klid a vystoupí se vztyčenou hlavou. Právě stačila postřehnout, jak se Kuzněcov rozzářil očekáváním a neklidem a rozpráhl paže k uvítání, ale ve stejné chvíli pocítila ještě něco. Čistou a ryzí hrůzu, která se jí zařízla do těla.

Vpravo o kus výš podél zdi budovy se cosi pohybovalo. Podívala se tím směrem a spatřila temnou postavu, která k ní mířila s rukou pod sakem. Chtěla zakřičet na svoje bodyguardy nebo se aspoň vrhnout k zemi. Místo toho znehybněla, jako by pochopila, že se ocitla v situaci, kdy ji každý neopatrný pohyb může stát život, a možná už v té chvíli pochopila i to, s kým má tu čest, přestože neviděla víc než pouhý obrys, přibližující se stín.

Ale způsob pohybu a cílevědomost kroků vyvolaly v Kiře děsivou předtuchu, a ještě než stačila tu myšlenku zformulovat, pochopila, že je ztracená.

KAPITOLA 04

15. srpna

Měly vůbec někdy šanci se setkat? Mohly si navzájem být něčím jiným než nepřítelkyněmi? Nebylo to asi úplně nepředstavitelné, navzdory všemu. Jeden čas spolu sdílely přinejmenším jednu věc: nenávist k otci, Alexandru Zalaščenkovi, a strach, že zabije jejich matku Agnetu.

Sestry tehdy společně obývaly malý pokojík, který připomínal spíš komoru, v bytě na Lundske ulici ve Stockholmu, a když k nim přišel otec páchnoucí alkoholem a tabákem, zatáhl matku do ložnice a znásilňoval ji, obě slyšely každý její výkřik, každou ránu a každé zalapání po dechu. Někdy se Lisbeth s Kamilou chytily za ruce a hledaly útěchu, byť chabou, jedna u druhé... sdílely spolu tutéž hrůzu, tutéž bezbrannost. Ale i o to posléze přišly.

Když jim bylo dvanáct, situace se ještě přiostrčila. Vystupňovalo se nejen otcovo násilí, ale i jeho četnost. Zalaščenko se k nim nastěhoval a někdy se stávalo, že Agnetu znásilňoval večer co večer. A změna se vplížila i do vztahu mezi sestrami. Nejprve se zdála nepochopitelná, ale dala se vytušit z palčivého lesku Kamiliných očí, z pružnosti kroků, kterými pospíchala přivítat otce ve dveřích, a tehdy se rozhodlo o všem ostatním.

Právě když boj nabral smrtící podobu, každá ze sester se postavila na jinou stranu, a usmíření pak už nebylo možné — poté co Agneta zůstala ležet zmlácená na podlaze v kuchyni s nevratným poškozením mozku a Lisbeth hodila na Zalaščenka zápalnou bombu a viděla ho hořet na předním sedadle jeho mercedesu. Od té doby z nich byly nepřítelkyně na život a na smrt. Minulost se tehdy proměnila v nálož čekající na odpálení a nyní, o mnoho let později, když Lisbeth vykročila ze svého úkrytu ve vchodu budovy na Tverské ulici, jí celé ty roky strávené na Lundske ve sledu rychlých obrazů probleskly hlavou.

Byla tady a teď. Přesně viděla, kterou mezerou mezi bodyguardy musí vystřelit i jakou únikovou cestu pak zvolí. Ale vybavila si toho víc, než dokázala vstřebat, a kráčela pomalu, úplně pomalu. Teprve když Kamila na vysokých podpatcích a v černých šatech vstoupila na rudý koberec, Lisbeth zrychlila, přestože se pořád pohybovala přikrčená a v tichosti.

Zevnitř restaurace sem doléhala hra smyčců a cinkání skleniček a stále nepřestávalo pršet. Ozval se motor a ulicí projel policejní vůz. Podívala se za ním a myslela na to, kdy si jí asi bodyguardi znovu všimnou. Bude to ještě před výstřelem, nebo až po něm? Nemohla to vědět, nic se nedalo zaručit. Zatím se ovšem zdálo, že má čas. Byla tma a mlhavo a Kamila poutala veškerou pozornost na sebe.

Zářila jako vždycky a v Kuzněcovových očích to hrálo úplně stejně jako před lety v očích kluků na školním dvoře. Kamila uměla zastavit čas. S takovou mocí se už narodila a Lisbeth ji sledovala, jak vykročila kupředu, jak se Kuzněcov napřímil a nervózním gestem rozevřel náruč a jak se ze dveří ven tlačili zvědaví hosté. Ve stejném okamžiku se však z ulice ozval hlas, na který Lisbeth vlastně čekala: „Там, посмотрите“ — „Tamhle,

koukejte“ —, a vtom na ni pohlédl jeden z bodyguardů, blondák s rozpláclym nosem, a pak už nemohla dál váhat.

Zajela rukou pod sako k pouzdru s berettou a celé její tělo zaplnil tentýž klid, jako když po svém otci hodila krabici od mléka naplněnou benzinem. Ještě stačila postřehnout, jak se Kamila vyděšeně zarazila a jak nejmíň tři bodyguardi sáhli po zbraních a nespouštějí z ní oči. Pomyslela si, že musí jednat rychle a nemilosrdně.

Přesto však v náhlém ochromení znehybněla, a nejdřív nemohla přijít na to proč. Cítila pouze, jak se kolem ní vznáší dávný stín z dětství, a uvědomila si, že promeškala svou příležitost. Navíc tam stála nechráněná tvář v tvář řadě nepřátel a o únikové cestě už nemohla být řeč.

Kamila zaváhání oné postavy nezaznamenala. Slyšela jenom svůj vlastní křik a postřehla, jak sebou trhly hlavy i těla okolo ní a že muži tasili zbraně. Byla přesvědčená, že je pozdě a že jí hrudníkem každou chvíli prolétne kulka. Žádný výstřel však nezazněl a ona stačila vyběhnout a skrýt se za Kuzněcovovy zády. Několik vteřin nedokázala vnímat nic jiného než svůj těžký dech a zmatený pohyb všude kolem.

Chvíli jí trvalo, než pochopila, že vyvázla živá, a navíc se celá situace vyvinula v její prospěch. Nyní už nejde o život jí, nýbrž té temné postavě, které ještě stále nepohlédla do tváře. Ta teď se skloněnou hlavou cosi kontrolovala na svém mobilu, ale Kamila nepochybovala, že to musí být Lisbeth. Pocítila k ní tepající nenávist a krvelačnost — agresivní touhu vidět ji trpět a zemřít — a ještě jednou přelétla vřavu pohledem.

Vypadalo to lépe, než si vůbec dovedla představit. Zatímco ona sama byla obklopená bodyguardy a neprůstřelnými

vestami, Lisbeth stála opuštěná na chodníku a mířilo na ni spoustu zbraní. Bylo to jednoduše skvělé. Kamila by ten okamžik ráda pozdržela co nejdéle a už teď věděla, že se k němu bude s oblibou vracet. Lisbeth je nahraná a brzy bude po ní. Kamila vykřikla, pro případ, že by snad někdo váhal:

„Střílejte! Chce mě zabít!“

O vteřinu později měla za to, že skutečně uslyšela, jak se na Lisbeth sesypaly výstřely.

V celém těle cítila jejich dunění a rámus, a přestože už sestru neviděla — výhled jí zaclonili pobíhající lidé —, představovala si, jak ji zasáhla celá sprška kulek a jak zkrvavená padá na chodník. Ale ne... něco je špatně. Tohle přece není zvuk výstřelů, ale spíš... co? Nějaká bomba? Výbuch? Z restaurace sem doléhal agresivní hluk, a přestože Kamila nechtěla přijít ani o vteřinu Lisbethina ponížení a smrti, zahleděla se do davu. Zdálo se to však úplně nepochopitelné. Houslisté přestali hrát a vydešeně zírali do sálu. Mnoho hostů zůstalo nehybně stát s rukama na uších. Jiní se drželi za srdce nebo křičili strachy. Většina se jich však v panice snažila dostat co nejrychleji k východu, a teprve když se dveře rozletěly a první lidé vyběhli do deště, Kamila pochopila. Nebyla to žádná bomba. Byla to hudba, zesílená tak strašlivě, že téměř nebylo možné vnímat ji jako zvuk, spíš jenom jako útok vibrující vzdušným prostorem. Vůbec ji nepřekvapilo, když zaslechla jakéhosi staršího plešatého muže volat:

„Co je to? Co je to?“

Nějaká mladá žena v krátkých tmavomodrých šatech, sotva dvacetiletá, klesla na kolena a hlavu si zakrývala rukama, jako by čekala, že se na ni každou chvíli zřítí strop. Kuzněcov těsně vedle ní cosi nesrozumitelně mumlal, jeho hlas se utápěl ve vřavě a Kamila si v témže okamžiku uvědomila svou chybu.

Přestala se mít na pozor. Okamžitě zvedla oči k chodníku a k fasádě, kolem níž se Lisbeth připlížila, ale sestra už tam nebyla, jako by se do země propadla.

Kamila se jen zoufale rozhlížela uprostřed všeobecného šílenství a křiku a mezi zmatenými hosty. Sotva stačila hlasitě zanačovat a vzápětí zaječela pod úderem do ramene, který ji srazil k zemi. Loktem a hlavou prudce narazila do dlažby, v čele jí bolestivě tepalo a ze rtu jí začala stékat krev, všude kolem klopýtalý cizí nohy a najednou přímo nad sebou zaslechla dobře známý hlas:

„Pomsta přijde, sestřičko, pomsta přijde.“

Byla však příliš otřesená na to, aby dokázala rychle zareagovat. Když zvedla hlavu a rozhlédla se, po Lisbeth nebylo nikde ani stopy. Všude jenom změt lidí prchajících z restaurace.

Znovu vykřikla: „Zabijte ji!“ Ale už tomu sama nevěřila.

Vladimir Kuzněcov si nevšiml, že Kira upadla. Nevšiml si skoro ani zmatku kolem sebe. V tom nesnesitelném rámusu totiž rozeznal cosi, co ho vyděsilo víc než všechno ostatní dohromady, několik vytržených slov vykřikovaných v pulzujícím, dunivém rytmu. Dlouho se neodvažoval uvěřit, že je to pravda.

Vyděšeně kroutil hlavou, mumlal „ne, ne“ a snažil se sám sebe přesvědčit, že si to jenom namlouvá, že je to klam jeho vlastní vystrašené fantazie. Ale opravdu to byla ta písnička — jeho černá můra — a jemu se chtělo pouze padnout k zemi a umřít.

„To nemůže být pravda, to nemůže být pravda...“ mumlal, zatímco refrén lomcoval se vším okolo jako tlaková vlna vybuchlého granátu:

*Killing the world with lies
Giving the leaders
The power to paralyze
Feeding the murderers with hate
Amputate, devastate, congratulate
But never, never
Apologize*

Žádný text na světě ho nemohl vyděsit víc než tenhle — vedle něho fakt, že večírek, na který se tolik těšil, někdo sabotoval a že mu teď od rozzuřených oligarchů a mocnářů hrozí soudní popotahování za popraskané ušní bubínky, neznamenal vůbec nic. Už jenom to, že se píseň ozývá tady a teď, je důkazem toho, že někdo zvenku odhalil jeho největší tajemství. Hrozí mu zostuzení před celým světem. Začala se ho zmocňovat panika, cítil tlak na prsou a těžko se mu dýchalo. Přesto se snažil zachovat úsměv na tváři, když se jeho mužům konečně podařilo zvuk vypnout. Dokonce se pokusil o úlevný výdech.

„Promiňte, dámy a pánové,“ zvolal. „Na techniku zřejmě nikdy není spolehnutí. Prosím tisíckrát za odpuštění. Ale pokračujme. Slibuji vám, že nebudu šetřit na pití ani jiných radovánkách...“

Pátral pohledem po mladých prostitutkách, jako by trocha ženské krásy mohla situaci zachránit. Objevil však jenom ty, které se opíraly o zeď a tvářily se vyděšeně, takže větu ani pořádně nedokončil. Jeho hlasu chyběla přesvědčivost a lidé si toho všimli. Viděli, že je na pokraji sil, a když kolem něho demonstrativně prošli hudebníci a zamířili ven, zdálo se, že většina hostů by nejraději okamžitě utekla domů. Kuzněcov byl vlastně docela rád. Chtěl zůstat se svými myšlenkami a se svým strachem sám.

Chtěl obvolat svoje advokáty a kontakty v Kremlu; když to dobře dopadne, aspoň ho trochu utěší, třeba ho ujistí, že se rozhodně neobjeví na titulních stránkách západních novin jako válečný zločinec. Vladimir Kuzněcov měl mocné ochránce a bezpochyby byl dost velká ryba na to, aby mu prošlo kdejaké svinstvo, a výčitky si kvůli tomu rozhodně nedělal. Na tohle ale dostatek síly neměl, zvlášť když se na jeho vlastním večírku, kterým se chtěl pořádně předvést, rozeznělo *Killing the world with lies*.

V takové chvíli to nebyl nikdo jiný než na samém začátku — méněcenný trouba, druhořadý kriminálníček, který se jakousi neuvěřitelnou náhodou ocitl ve stejné turecké sauně se dvěma poslanci ruské dumy, jimž se pochlubil několika zločineckými historkami. Kuzněcov byl muž bez talentu, bez vzdělání i jakýchkoli vloh, ale uměl vyprávět absurdní příběhy. Víc nebylo třeba.

Kdysi dávno strávil odpoledne v sauně popíjením a vyprávěním vylhaných historek, tím si získal vlivné přátele a pak začal tvrdě pracovat. Dnes měl pod sebou stovky zaměstnanců, matematiků, stratégů, psychologů, konzultantů z FSB a GRU, hackerů, počítačových odborníků, inženýrů, expertů na umělou inteligenci a robotiku. Převážná většina jich byla mnohem chytřejší než on sám. Byl bohatý a mocný — a především: navenek ho s informačními kanceláři a lžemi nic nespojovalo.

Svou odpovědnost a vlastnický podíl dobře skrýval a později za to děkoval štěstěně — vůbec ne kvůli tomu, že měl co do činění s krachem na burze, naopak, ten byl jenom třešničkou na dortu, ale šlo o zakázku z Čečenska, která prosákla do médií a vedla k protestům a vzpourám v OSN a — což bylo nejhorší — ke vzniku rockové písně, která se samozřejmě stala celosvětovým hitem.

Hráli ji při každé zatracené demonstraci proti vraždění a Kuzněcov pokaždé polila hrůza, že se v té souvislosti ozve i jeho jméno. Teprve nyní, po několika týdnech, když plánoval svůj večírek, se jeho život zase vrátil k normálu. Začal se zase smát, vtipkovat a vyprávět historky a dnes večer přicházeli jeden po druhém skvělí hosté, on se vypínal a užíval si to, ale zničehonic začala všude kolem burácet ta píseň a Kuzněcovovi se málem rozskočila hlava.

„Do prdele zasraný.“

„Co říkáte?“

Starší elegantní muž v klobouku a s hůlkou, kterou ve zmatku držel nad zemí, na něho vrhl zhnusený pohled. Kuzněcov by ho nejradši poslal ke všem čertům, ale bál se, že je to někdo mocnější než on, a proto odpověděl co nejzdvořileji:

„Promiňte mi ty nadávky, jsem jen strašně rozčilený.“

„Měl byste si ohlídat IT bezpečnost.“

O co jsem se do prdele asi tak snažil, pomyslel si Kuzněcov.

„To s tím nijak nesouvisí,“ odpověděl.

„A co to teda je?“

„Bylo to jen něco... s elektřinou,“ pokračoval.

S elektřinou. Co ho to napadlo za pitomost? Jako by mohly zkratované kabely samy od sebe pustit *Killing the world with lies*. Zastyděl se, odvrátil oči a smutně zamával posledním hostům, kteří mizeli v taxících. Restaurace se vyprázdnila a on pohledem pátral po Felixovi, šéfovi přes techniku. Kam se ten mizera poděl?

Nakonec ho objevil vpředu u pódia. Stál tam s tou svojí směšnou bradkou a ve smokingu, který na něm visel jako pytel. Vypadal rozčileně, a to rozhodně právem. Ten idiot sliboval, že se nemůže nic stát, a ve skutečnosti se jim nad hlavami rozpoutalo peklo. Kuzněcov na něho rozhořčeně mávl.

Felix zvedl ruce před sebe ve smířlivém gestu a Kuzněcov by mu v tu chvíli nejradši dal pěstí nebo mu omlátil hlavu o zeď. Ale když se k němu Felix nakonec došoural, Kuzněcov zareagoval úplně jinak. Jeho hlas zněl bezmocně.

„Slyšel jsi, co to bylo za písničku?“

„Jo, slyšel.“

„Takže to někdo zvenku vyčmuchal.“

„Nevypadá to dobře.“

„Co myslíš, že se stane?“

„To nevím.“

„Bude nás někdo vydírat?“

Felix mlčel a kousal se do rtu. Kuzněcov nepřítomně hleděl přes ulici.

„Myslím, že to bude horší,“ řekl Felix nakonec.

To neříkej, pomyslel si Kuzněcov. *Tó neříkej.*

„A proč?“

Hlas se mu chvěl.

„Protože zrovna volal Bogdanov...“

„Bogdanov?“

„Kiřin člověk.“

Kira, pomyslel si. Božská, děsivá Kira. A pak si vzpomněl: právě s ní to přece všechno začalo, ve chvíli, kdy se její krásná tvář zkroutila v šílené grimase, se z jejích rtů vydral výkřik „Střílejte! Chce mě zabít!“ a oči jí zabloudily k temné postavě u zdi. Ten obraz mu v paměti splynul s randálem, který jej těsně následoval.

„Co říkal Bogdanov?“ zeptal se.

„Že ví, kdo nás hacknul.“

Něco s elektřinou. Jak jsem do prdele mohl říct *něco s elektřinou?*

„Takže nás někdo hacknul.“

„Nevypadá to dobře.“

„Ale to přece nemělo vůbec jít, ty pitomče. Vůbec to nemělo bejt možný.“

„Ne, ale tahle osoba...“

„Co s ní ksakru je?“

„Ta ženská je prostě extrémně šikovná.“

„Takže je to ženská...“

„Jo, to je, a o prachy jí zřejmě vůbec nejde.“

„A o co jí teda jde?“

„O pomstu,“ odpověděl Felix a Kuzněcov se celý roztřásl a uštědřil Felixovi pořádnou facku.

Potom odešel a zpil se šampaňským a vodkou.

Když se Lisbeth vrátila do svého hotelového pokoje, vypadala klidně a zdálo se, že nijak nespíchá. Dokonce si nalila skleničku whisky, vypila ji a z misky na konferenčním stolku snědla pár oříšků. Pak si sbalila věci. V jejích pohybech nebyla znát žádná nervozita ani spěch.

Teprve když zavřela tašku a postavila se, bylo z jejího těla cítit neobvyklé napětí. Těkala očima kolem sebe a pátrala po něčem, co by mohla rozbít, nějakou vázu, obraz nebo křišťálový lustr. Spokojila se však s tím, že vešla do koupelny a dívala se do zrcadla, jako by si prohlížela každý detail svého obličejce. Ve skutečnosti však neviděla nic.

V myšlenkách byla stále na Tverské ulici. Myslela na svou ruku, kterou sáhla po zbrani a vzápětí ji zase stáhla nazpátek. Vybavila si, co jí na tom připadalo snadné a co naopak těžké, a uvědomila si, že poprvé za celé léto nevěděla, co má dělat. Jako by... jako by co...? Asi jako by se ztratila. A sílu jí nedodalo ani to, když vytáhla mobil a zjistila, kde Kamila bydlí.

Na satelitním snímku na Google Earth viděla veliký zděný dům obklopený terasami, zahradami, bazény a sochami, a přestože si zkoušela představit, jak to všechno hoří — úplně stejně jako kdysi otec a jeho mercedes na Lundské ulici —, nepomohlo to. Před chvílí se to jevilo jako dokonalý plán, ale teď z něho nezbylo nic. Lisbeth si vybavila své zaváhání, to nyní i to dávné, a pochopila, že je pro ni životu nebezpečné, že právě toto zaváhání je její obrovský handicap. Così neslyšně zamumlala a hodila do sebe další skleničku whisky.

Potom zaplatila online hotelový účet a odešla. Až o několik bloků dál zahodila pistoli do kanálu. Mávla na taxík, na jeden ze svých falešných pasů si na zítřejší ráno zamluvila letenku do Kodaně a ubytovala se v hotelu Sheraton hned vedle letiště Šeremetějevo.

Mikaelovu zprávu objevila až dlouho po půlnoci. Psal, že si o ni dělá starosti, a Lisbeth si vzpomněla na videozáznam z Rybářské ulice a rozhodla se vstoupit zadními vrátky do jeho počítače. Vlasně nedokázala říct proč. Ale možná jednoduše potřebovala zaměstnat hlavu něčím jiným než myšlenkami, které ji nechtěly opustit. Posadila se k psacímu stolu.

Po chvíli našla několik zaheslovaných souborů. Přesto jí připadlo, že Mikael chce, aby si je přečetla. Ve složkách, které pro ni vytvořil, jí poskytoval vodítka a klíče, kterým mohla porozumět jedině ona. Nějakou dobu přeskakovala na jeho serveru z místa na místo a nakonec se začetla do dlouhého článku o krachu na burze a trollích farmách. Objevil toho dost, ale zdaleka ne tolik jako ona, a když celou reportáž dvakrát pročetla, připsala pod ni dodatek a připojila odkaz na dokumenty a e-mailovou korespondenci. To už byla tak unavená, že přehlédla špatný přepis Kuzněcovova jména i to, jak se

prohřešuje proti Mikaelovu stylu psaní. Věděla jen, že se odhlásila a v obleku a botách padla do postele.

Když usnula, zdálo se jí, že její otec stojí v moři plamenů a říká jí, že je zbabělá a že proti Kamile nemá nejmenší šanci.

KAPITOLA 05

16. srpna

V neděli ráno se Mikael probudil už v šest. Zřejmě za to mohlo horko. Bylo vedro a dusno jako před bouřkou. Prostěradlo i přikrývku měl zvlhlé potem. Bolela ho hlava, a než si vybavil včerejší večer, napadlo ho, jestli není nemocný. Pak si ale vzpomněl, jak dlouho do noci popíjel, zanádal nad tím a také nad ranním světlem pronikajícím skrz závěsy, přetáhl si přikrývku přes hlavu a pokusil se znovu usnout.

Byl ale takový hlupák, že se podíval na mobil, jestli mu Lisbeth náhodou neodpověděla na zprávu, což samozřejmě neudělala, a on na ni zase začal myslet, což ho v žádném případě nemohlo uklidnit, takže se nakonec v posteli posadil.

Na nočním stolku se povalovala změt knih, které začal číst, ale nikdy nedočetl. Chvilí zvažoval, jestli si bude ještě v posteli číst, anebo si radši sedne k práci na svém článku. Nakonec přešel do kuchyně a připravil si cappuccino. Vzal si noviny a ponořil se do čtení, pak odpověděl na několik e-mailů, trochu poklidil v bytě a vylepšil včerejší úklid koupelny.

V půl desáté dostal zprávu od své nové mladé kolegyně Sofie Melkerové, která se nedávno s manželem a dvěma syny přistěhovala do stejné čtvrti. Sofie s ním chtěla probrat nápad

na nějakou reportáž. Nijak zvlášť ho to nelákalo, ale měl Sofii rád, a tak navrhl schůzku za půl hodiny v Kaffebaru na ulici Svátého Pavla. Jako odpověď mu přišel zdvižený palec. Mikael neměl emotikony rád. Měl za to, že by si člověk měl vystačit se slovy. Ale nechtěl působit staromódně, proto se rozhodl reagovat nějakým veselým obrázkem.

Neohrabaným pohybem však místo smajlíka zvolil červené srdíčko. Určitě by se to dalo špatně pochopit. Ale sakra... vždyť je jiná doba, pomyslel si. Červené srdíčko už přece dneska nic neznamená, ne? Objetí je jako „ahoj“ a srdíčko... Nechal to být. Osprchoval se, oholil a oblékl si džíný a modrou košili.

Potom vyrazil. Nebe bylo bez mráčku, slunce pálilo a Mikael seběhl po schodech na Hornovu ulici a odbočil na Mariánské náměstí, kde se rozhlédl a s údivem zjistil, jak málo pozůstatků včerejšího závodu je tu k vidění. Žádné nedopalky na cestíčkách, odpadkové koše prázdné a nalevo, před hotelem Rival, přecházela mladá žena v oranžové vestě a dlouhým bidlem sbírala v trávě odpadky. Prošel kolem ní a minul i sochu uprostřed náměstí.

Kolem žádné sochy ve městě neprocházel tak často. Přesto vlastně ani netušil, koho představuje. Nikdy se o to nezajímal — tak jako se nezajímáme o spoustu věcí, které máme přímo před očima —, ale kdyby se ho někdy někdo zeptal, hádal by, že je to svatý Jiří bojující s drakem. Byl to však staroseverský bůh Thór, jak zabíjí hada Jörmungandra. Za celé ty roky si Mikael ani jednou nepřečetl nápis na štítku a i dnes se díval jinam než na sochu — ke hřišti, kde mladý otec se znuděným výrazem houpal synka, a k lavičkám a trávníku, kde vysedávali lidé a nastavovali tvář slunci. Nedělní ráno jako každé jiné. A přece ho neopouštěl dojem, že tam něco chybí.

Pokusil se ten pocit setrást jako něco nepotřebného a přidal do kroku. Odbočil do ulice Svatého Pavla a v tu chvíli mu to došlo.

Chyběl tu člověk, který vždycky sedával nedaleko sochy na kusu kartonu, ale kterého už týden neviděl. Býval nehybný jako medituující mnich. Chybělo mu několik prstů a měl vyschlou, prastarou tvář. A objemnou modrou péřovou bundu. Muž tak trochu patřil k Mikaelovu obrazu města, ačkoli jeho obraz města býval během intenzivních pracovních období spíš jen kulisou.

Mikael byl příliš uzavřený sám do sebe, než aby skutečně viděl. Ale ten ubožák tam vždycky seděl, jako stín v jeho podvědomí, a teprve když zmizel, jako by vystoupil zřetelněji, takže si Mikael dokázal snadno vybavit spoustu dalších detailů: černou skvrnu na obličejí, rozpraskané rty a jakousi hrdost v držení těla, která ostře kontrastovala s bolestí vyzařující z celé jeho osoby. Jak na něj mohl zapomenout? Odpověď v duchu tušil.

Dřív se takový jako on, jako otevřená rána v ulicích, objevoval jenom občas a osamoceně. Teď člověk neušel ani padesát metrů, aniž by narazil na někoho, kdo se snažil vymámit z jeho kapsy aspoň pár korun. Všude na chodnících, před obchody, u popelnic a u vchodů do metra posedávali muži i ženy a žebrali. Jako by se zrodil úplně nový, otrhaný Stockholm, a zdaleka ne všichni si na to dokázali zvyknout. Byla to žalostná skutečnost.

Žebráků přibývalo zhruba souběžně s tím, jak u sebe Stockholmané přestávali nosit hotovost, a Mikael se stejně jako všichni ostatní naučil odvracet oči. Občas už si ani nepřipadal provinile a pociťoval spíše lítost, která nemusela nutně souviset s oním mužem, dokonce možná ani se žebráky obecně, spíš

asi s plynutím času a života, který se mění a my to skoro ani nepostřehneme.

Před Kaffebarem stálo nákladní auto zaparkované tak natěsno, že Mikaela napadlo, jak odtud dokáže zase vyjet, a uvnitř kavárny bylo jako obvykle až moc známých. Neměl na to sílu, pozdravil jenom ze zdvořilosti, objednal si dvojité espresso a toust s liškami, posadil se ke stolku u okna s výhledem do ulice Svatého Pavla a ponořil se do svých myšlenek. Krátce nato ucítil na zádech ruku. Byla to Sofie. Přišla v zelených šatech a s rozpuštěnými vlasy a opatrně se na něho usmála. Objednala si čaj s mlékem a láhev minerálky a ukázala mu červené srdíčko na displeji svého mobilu.

„Mám si to brát osobně, nebo je to součást péče o zaměstnance?“ zeptala se.

„Nešikovný prsty,“ usmál se Mikael.

„Špatná odpověď.“

„V tom případě péče o zaměstnance. Instrukce od Eriky.“

„Pořád špatná odpověď, ale už je to lepší.“

„Jak se vede rodince?“ zeptal se.

„Zasloužilé matce se letní prázdniny zdají moc dlouhé, děti neustále vyžadují nějakou zábavu. Je to banda nevděčníků.“

„Jak dlouho už tu bydlíte?“

„Bude to pět měsíců. A ty?“

„Sto let.“

Zasmála se.

„Aspoň mám ten pocit. A když tu člověk bydlí tak dlouho, přestává vidět věci kolem sebe. Chodí jako poslepu.“

„Asi na tom něco bude...“

„Já rozhodně jo. Ale ty to máš určitě jinak, když tu bydlíš teprve krátce. Určitě máš oči dokořán.“

„To asi jo.“

„A vybavíš si toho žebráka v zimní bundě, co sedával na Mariánském náměstí? Na tváři měl velkou černou skvrnu a na rukách skoro žádný prsty.“

Teskně se pousmála.

„Jak by ne.“

„Jsi si jistá?“

„Na toho se nedá jen tak zapomenout.“

„Já jsem na něj zapomněl.“

Sofie na něho překvapeně pohlédla.

„Jak to myslíš?“

„Viděl jsem ho nejmíň desetkrát, ale stejně jsem si ho nevšiml. Jako by pro mě začal existovat až teď, když je po smrti.“

„Po smrti?“

„Včera mi volala jedna patoložka.“

„Proč, proboha?“

„Ten chlap měl v kapse moje telefonní číslo. Doufala, že jí pomůžu s identifikací.“

„Tys ho ale neznal?“

„Ne, vůbec.“

„Vypadal, že má za sebou zajímavý život.“

„Asi jo.“

Sofie se napila čaje a chvíli seděli mlčky.

„Před týdnem se pustil do Catrin Lindášové,“ řekla nakonec.

„Fakticky?“

„Když ji uviděl, jako by úplně přišel o rozum. Viděla jsem to zdálky, ze Swedenborgovy.“

„Co po ní chtěl?“

„Nevím, asi ji viděl v televizi.“

Catrin Lindášová se občas v televizi objevovala. Psala úvodníky a sloupky, konzervativní, často na téma pravidel, pořádku, kázně a školních znalostí. Byla krásná, svým způsobem.

Pokaždé v dokonale padnoucím kostýmku nebo nažehlené halence a z účesu jí nikdy neutekl jediný neposlušný pramínek. Mikaelovi se zdála přísná a bez fantazie. A zkritizovala ho v deníku *Svenska Dagbladet*.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Zatahal ji za rukáv a křičel na ni.“

„A co křičel?“

„To netuším. Ale mával přitom nějakou holí nebo klackem. Catrin to vyděsilo. Snažila jsem se ji uklidnit a pomáhala jí vyčistit flek na saku.“

„Ale ne, to pro ni muselo být fakt děsný.“

Nemyslel to sarkasticky, opravdu ne. Ale Sofie nečekaně zaútočila.

„Tys ji nikdy neměl rád, že?“

„Ale jo,“ pokusil se bránit. „Nemyslím si o ní nic špatného, jen je na mě možná trochu moc pravičácká a pořádkumilovná.“

„Slečna Dokonalá, co?“

„To jsem neřekl.“

„Ale myslel sis to. Víš vůbec, kolik si toho vytrpí na netu? Lidi ji považují za nafoukanou megeru, který mohli rodiče zaplatit soukromou školu a která se na obyčejný lidi dívá zpatra. Ale víš, v čem ve skutečnosti vyrostla?“

„Ne, Sofie, to opravdu nevím.“

Mikael nemohl pochopit, proč je najednou tak rozčilená.

„Tak já ti to povím.“

„Rád si to poslechnu.“

„Vyrosla v naprostý bídě. Mezi sjetejma hipíkama v Göteborgu. Její rodiče brali LSD a heroin, doma poznala jen chaos, bordel a zfetovaný magory. Upravený oblečení a pořádek pro ni byl způsob, jak přežít. Je to bojovnice. Svým způsobem rebelka.“

„To je zajímavý,“ přikývl.

„To teda jo. Víím, že ji považuješ za reakcionářku, ale ona toho dělá strašně moc v boji proti New Age a všemu tomu svinstvu, ve kterým vyrostla. Je mnohem zajímavější, než si lidi myslí.“

„Jste kamarádky?“

„Jo, jsme kamarádky.“

„Díky, Sofie. Zkusím se na ni příště dívat jinýma očima.“

„To ti nevěřím,“ odpověděla a omluvně se zasmála. Zamumlala něco o tom, že je to pro ni citlivé téma.

Potom se Mikaela zeptala, jak je na tom se svou reportáží. Odpověděl, že zatím na nic moc zásadního nepřišel. A že s ruskou stopou se úplně zasekl na místě.

„Ale máš přece skvělý zdroj, ne?“

„Jenže co neví zdroj, to se nedozvím ani já.“

„Možná bys měl zajet do Petrohradu a vyčmuchat něco o té trollí farmě přímo tam. Jakže se jmenuje?“

„Myslíš New Agency House?“

„To bylo jejich centrum, vid?“

„Ani tam už jsem nenašel žádnou skulinu.“

„Neslyším v tom pro tebe hodně neobvyklej pesimismus?“

I on ho slyšel, ale jezdit do Petrohradu se mu vážně nechťelo. Novinářů tam už teď byly zástupy, a nikomu se nepodařilo zjistit, kdo za tou farmou stojí ani do jaké míry ji kryjí ruské tajné služby a režim. Už z toho byl unavený. Byl unavený z novin celkově i ze žalostného politického vývoje na celém světě. Dopil espresso a zeptal se Sofie na její nápad.

Chtěla psát o antisemitském podtextu celé dezinformační kampaně. Nebylo to nic nového, protože troll si samozřejmě nemohl nechat ujít příležitost, aby naznačil, že za burzovním krachem stojí židovské spiknutí. Stále stejná nechutná písnička,

už sto let omílaná, popsaná a nesččetněkrát analyzovaná. Sofie však chtěla k tématu přistoupit konkrétně.

Chystala se vylíčit, jak se to dotýká lidí v každodenním životě, dětí ve školách, učitelů, intelektuálů i obyčejných lidí, které dřív ani nenapadlo, že jsou židovského původu, a Mikael jí řekl: „Fajn, pusť se do toho,“ položil jí pár otázek, trochu ji povzbudil, na chvíli se rozpovídal o nenávisti ve společnosti a o populistech a extremistech a idiotech, co mu volají do hlasové schránky. Pak začal sám sebe nudit, objal Sofii, řekl „ahoj a promiň“, aniž přesně věděl proč, a chvatně odešel. Doma se převlékl a šel si zaběhat.

KAPITOLA 06

16. srpna

Kira ležela v posteli ve svém velkém domě v Rubljovce, západně od Moskvy, a zaslechla, že s ní chce mluvit její hlavní hacker Jurij Bogdanov. Odpověděla, ať počká. Pro jistotu hodila po své hospodyně Kátě kartáč na vlasy a přetáhla si přikrývku přes hlavu. Měla za sebou pekelnou noc. Pronásledovaly ji vzpomínky na dunivý rámus z restaurace, kroky, siluetu sestřina těla — a pořád si musela prohmatávat rameno, které ji po pádu na chodník nepřestávalo bolet. Nebyla to ani tak bolest jako spíš přítomnost, jíž se nedalo uniknout.

Proč to neskončilo? Tak tvrdě pracovala a tolik toho dokázala. Jenže minulost se pořád vracela, a přitom se ani sama sobě nepodobala. Pokaždé se objevila v novém hávu. Vůbec to nebylo dobré dětství. Přesto v něm byly určité věci, které dokázala mít svým způsobem ráda. Ale i o ně teď krůček po krůčku přicházela.

Kamila už jako malá zoufale toužila odejít, zmizet z Lundské ulice i ze života se sestrou a matkou, pryč od pocitu chudoby a bezmoci. Brzy pochopila, že si zaslouží něco lepšího. Vybavila se jí dávná vzpomínka na okamžik, kdy stála v atriu obchodního domu NK a pozorovala cizí ženu v kožichu

a vzorovaných kalhotách — smála se a byla tak neuvěřitelně krásná, jako by patřila do úplně jiného světa. Kamila se k ní přiblížila, nakonec stála až těsně u jejích nohou. V té chvíli přišla ženina kamarádka, políbila ji na tvář a zeptala se:

„Jé, to je tvoje dcera?“

Žena se otočila, sklopila oči, a když Kamilu uviděla, s úsměvem odpověděla:

„I wish it were.“

Kamila jejím slovům nerozuměla, ale pochopila, že to bylo něco milého, a když odcházela, zaslechla ještě: „Taková krásná holčička. Jen kdyby ji její matka mohla líp oblíknout.“ Ta slova ji hluboce ranila. Podívala se na Agnetu — už tehdy tak matce říkala —, která stála s Lisbeth o kus dál a prohlížela si vánoční výzdobu. Tenkrát spatřila ten propastný rozdíl. Zatímco ty dvě ženy zářily, jako by měly před sebou život plný radosti, Agneta byla nahrbená, bledá a oblečená v ošklivých obnošených šatech. V Kamile se rozhořel pocit nespravedlnosti. Ocitla jsem se na špatném místě, pomyslela si. Nejsem tu správně.

Takových okamžiků prožila v dětství spoustu. Chvil, kdy si zničením připadala mimořádná a zároveň zatracená: mimořádná, protože o ní říkali, že je krásná jako princeznička, a zatracená, protože patřila do rodiny žijící na okraji společnosti, jako ve stínu.

Je pravda, že začala krást, aby si mohla koupit hezké oblečení a sponky, ale nijak moc — většinou jen mince, menší bankovky, babičinu starou brož, ruskou vázu z knihovny. Ale taky je pravda, že toho na ni házeli mnohem víc a že postupně začala mít pocit, jako by se Agneta a Lisbeth proti ní spolčily. Často si ve vlastním domově připadala cizí, jako nechtěné dítě, které je tu jen na hlídání. A když přišel na návštěvu Zala a odháněl ji jako parchanta, bylo to ještě horší.